

ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ

Μέσ' ἐστὴ βροχῇ τῆς ἀνοιξῆς ἂν κάποτε τυχαίην
ὁ ἥλιος ἀπ' τὰ σύννεφα γιὰ μιὰ στιγμήν νὰ βγαίη,
ἐνῶ θυμόναι ὁ οὐρανὸς καὶ βρέχει βρέχει ἀκόμα,
ὁ ἥλιος χύνει μὲ χαρὰ τ' ὀλόχρυσό του χρῶμα
καὶ τὴν κλαψάρα τῆ βροχῇ ὀλόχρυσή τὴν βάφει
'σάν νὰ γενῶ τὸ σύννεφο ἀναλυτὸ χρυσάφι...
"Ἔτσι κ' ἐγὼ ἐστὴν ξενητεῖά σου μένω μακριὰ σου
κλαίγ' ὅπως κλαίει τὸ σύννεφο καὶ κάποτε, φαντάσου,
ἐκεῖ ποῦ γράφω καὶ περνοῦν λόγια γλυκὰ ἀπ' τ' αὐτὴ μου
τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια μου κυλοῦνε ἐπὶ χαρτί μου.
Μὰ ξάφνω μέσα ἐστὴν καρδιὰ προβάλλ' ἡ ψευτέρα Ἐλπίδα
καὶ χύνει ἀπὸ τὰ μάτια μου ὀλόχρυσή ἀχτίδα
καὶ γίνονται τὰ δάκρυα κ' οἱ στίχοι χρυσοῦμένοι...

"Ὅπως χρυσόνει' ἡ βροχῇ ὅταν ὁ ἥλιος βγαίη.

2.

Θέλεις νὰ ξέρης πῶς περῶ ἐδῶ ἐστὰ ξένα πούμαι;
ὅ,τι καινούργιο κ' ἂν ἰδῶ ἐσένανε θυμοῦμαι.
Μέσ' ἐστῶν ἀνθῶν ταῖς μυρωδιαῖς, ἐστῆς μουσικῆς τοῦς
[ἤχους,
μέσ' ἐστὰς εἰκόνες τοῦ Βάν-Δίκ, μέσ' ἐστοῦ Κοππέ τοῦς
[στίχους,

μέσ' ἐστὰ μεγάλ' ἀγάλματα, μέσ' ἐστὰ τρανὰ παλάτια
θαρωῶ πῶς βλέπω, ἀγάπη μου, τὰ φωτερὰ σου μάτια..
Κάποτε τρέχω μοναχὸς σὲ πυκνωμένα δάση
ποῦ ἔχουν δένδρ' ἀτέλειωτα τὸν οὐρανὸν σκεπάσει
κ' ἡ γλῶσση καταπράσινη, πυκνὸ τὸ χορταράκι
'μοιάζει χ α λὶ ὅπου ζητᾷ χανοῦμισσας κορμάκι.
Μὰ ἐνῶ θαυμάζω ὀλόγυρα, κ' ἐνῶ ξεχνιέμαι μόνος
ξαναγεννιέται μέσα μου ὁ περρασμένος πόνος,
ὅπου μοῦ φέρνει τὸ παλῆ ἑκεῖνο καρδιοκτύπι...

"Ἀχ! μέσ' ἐστὰς τόσαις ὠμορφιαῖς ἡ ὠμορφιά σου λείπει!

3.

Ξένος σὲ χώρα μακρινῇ, χωρὶς γνωστὸ κανένα,
ξένα τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ καὶ τὰ λουλούδια ξένα,
ξένο τ' ἀγέρι ποῦ φυσᾷ κ' ἀπ' τὰ κλαδιά διαβαίνει,
ξένα τὰ λόγια ποῦ 'μιλῶ κ' ἡ κάμαρά μου ξένη,
ξένα τὰ γέλια ψεύτικα ἐστὸν ξένο μου τὸν πόθο,
ξένη καὶ ψεύτικ' ἡ χαρὰ ποῦ μακριὰ σου νοιώθω
καὶ μοναχὰ τὰ δάκρυα ὅπου σκορπῶ γιὰ σένα
αὐτὰ δὲν εἶνε ψεύτικα, αὐτὰ δὲν εἶνε ξένα.

4.

Τ' ἀγριωπὸ φθινόπωρο ρίχνει τὰ φύλλα κάτω
κ' ἀπὸ ξηρὰ χαμόκλαδα τὸ χῶμα εἶνε γεμάτο,
ὅπως ἐστὰ στήθη μου ἡ καρδιὰ μέσ' ἐστὰς καρδιαῖς
[ταῖς ξέναις
εἶνε γεμάτη ἀπὸ χαραῖς κ' ἐλπίδες μαραμέναις...
Πετοῦν 'στοῦ δένδρου τὰ κλαδιά λίγα πουλάκια μόνα.—
'Ἐδῶνε τὸ φθινόπωρο ψυχρὸ 'σάν τὸν χειμῶνα
κ' ἂν ἔβγη ὁ ἥλιος μία στιγμήν τὸν κρύβει ὀμίχλη τόση
ὅπου 'μπορεῖς νὰ τὸν ἰδῆς χωρὶς νὰ σὲ θαμπώσῃ,
γιατὶ θολώνει ἡ καταχνιά τῆ φλογερῆ του ἀκτῖνα.
'Λίγα λουλούδια μοναχὰ, ὅμως χλωμά κ' ἐκεῖνα,
'σάν νὰ τὸ νοιώθουν ὅτι ζοῦν τὴν ὑστερνῆτων μέρα.

ταῖς πειὸ γλυκειαῖς τῶν μυρωδιαῖς σκορπιζοῦν 'ς τὸν
[ἀγέρα,
κ' ἡ πεταλούδα ἡ χνοῦδωτὴ τρέχει κ' αὐτὴ σιμά τῶν
νὰ κλείσῃ τὰ ματάκια τῶν 'ς τὸ ψυχομάχημά τῶν,
νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν τὸ τελευταῖο μέλι...
Κ' ἐγὼ ποῦ μόνος μου περῶ—γιατ' ἔτσι ἡ μοῖρα θέλει—
νοιώθω μιὰ λύπη ἀγνωρίστη μέσ' ἐστὴν καρδιὰ κρυμμένη
μιὰ λύπη ὅπου δὲν 'μιλεῖ, μιὰ λύπη ποῦ σπαταίνει,
μιὰ λύπη δίχως ἀφορμή, δίχως κάνειει νὰ φταιῇ...

Οἱ στίχοι τοῦτοι ποῦγραφα μὴν εἶν' οἱ τελευταῖοι;
'Ἐν Παρισίους

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΜΗΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

'Ἡ ἀγάπη ὁμοιάζει μὲ τὴν σελήνην : ὅταν
δὲν αὐξάνη ἀρχίζει νὰ ἐλαττώται.

Κακολογοῦσι πολλοὶ τὰς γυναῖκας δι' ὃν λό-
γον λιθοβολοῦσι τὰ καρποφόρα δένδρα.

Εἰς τὸν ἔρωτα, ὅπως εἰς ὅλα τὰ πράγματα,
ἡ πείρα εἶνε ἰατρὸς ἐρχόμενος μετὰ τὴν ἀσθένειαν.

Γυνὴ συγγραφέουσα πράττει δύο κακά : αὐξάνει
τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων καὶ ἐλαττώνει τὸν
ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν.

'Ἡ ὀδύνη ἐξωραΐζει μόνον ὅ,τι εἶνε ἀνεκάθεον
ὄρθιον.

Αἱ περισσότεροι γυναικες παραδίδονται εἰς
τὸν θεὸν ὅταν πλέον δὲν τὰς θέλῃ ὁ διάβολος.

Διὰ τῆς κινήσεως τοῦ πνεύματος ἐξοσφραλίζε-
ται ἡ γαλήνη τῆς καρδίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ὀπτικά ὄργανα, δι' ὧν ἡ
στοργὴ μεγαθύνει τὰ προτερήματα καὶ μικρύνει
τὰ ἐλαττώματα.

'Ἡ λύπη μετρεῖ τὰς ὥρας· ἡ χαρὰ τὰς λη-
σμονεῖ.

Οἱ λόγοι εἶνε αἱ κλειδες τῆς καρδίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

'Ο κ. Βλέντ, ἄγγλος σοφὸς καὶ φίλος τοῦ ἡλε-
κτρικοῦ φωτὸς προμηθεύεται τὸν ἀναγκαῖοντα αὐτῷ
ἡλεκτρισμὸν τῇ βοθηαῖ ἀνεμομύλου κινουμένου ἡλε-
κτρικῆν μηχανήν. Ἡμίσεια ἡμέρα ἐργασίας τοῦ μύ-
λου παράγει ἡλεκτρισμὸν ἱκανὸν νὰ παρέχῃ τὸ φῶς
εἰς δέκα λυχνίας ἐπὶ τέσσαρας ἐσπέρας ἀνά τρεῖς ἡ
τέσσαρας ὥρας.